

ลิขิตรักต้องคำสาป

ผู้แต่ง Muk 2

ลิขิตรักต้องคำสาป 2 (จบ)

แต่งโดย Muk

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-198-1

จัดจำหน่ายฉบับนี้ มกราคม 2558

ราคา 179 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิตา ศิริจิตจันทร์ / กวิสรา ต้นสกุล

ศิลปกรรม สรชา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร ภูวดินทร์ คำพงษ์พี

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

ผู้จัดทำ

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

หจก. สำนักพิมพ์พีลิกส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

 GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.
บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

ลิขิตรักต้องคำสาป เป็นอีกหนึ่งวรรณกรรมดีที่ล่องลอยอยู่ในโลก
อินเทอร์เน็ตมาเป็นเวลาพอสมควร วันนี้สำนักพิมพ์แฮปปี้ บานานา พร้อมแล้ว
ที่จะนำเสนอวรรณกรรมแฟนตาซี ที่ดำเนินเรื่องด้วยความรักอันงดงามให้เพื่อนๆ
นักอ่านได้ลองอ่านกันค่ะ

ขอให้ดื่มด่ำไปกับความสวยงามของภาษา ที่ผู้แต่งได้บรรจงสร้างสรรค์
ออกมาเป็นตัวอักษรนะคะ

กองบรรณาธิการ
มกราคม 2558

คุยกับพี่เขียบ

เรื่องลิขิตรักต้องคำสาปนี้ เป็นผลมาจากการชอบอ่านนิยายแฟนตาซี เป็นอย่างมากของมุก ก็เลยนึกอยากจะลองแต่งเรื่องที่ตั้งใจไปในรูปแบบที่ มุกชอบดูค่ะ โดยให้อีกเซส ซึ่งเป็นพระเอกของเรื่องที่มีบุคลิกค่อนข้างจะ โหดร้ายและเอาแต่ใจตัวเอง ทำให้นางเอกที่น่าสงสารต้องทุกข์ใจมาตลอดเรื่อง แต่พอตอนหลัง เมื่ออีกเซสเริ่มรู้สึกตัวว่าหลงรักไลเดเลียเข้าแล้ว ก็เลยเปลี่ยนนิสัยจากหน้ามือเป็นหลังมือเลยละค่ะ

ที่จริงแล้ว ตอนเริ่มแต่งก็ไม่ได้คิดเลยว่า จะแต่งเรื่องนี้จบ แต่ที่ แต่งจบมาจนได้นั้น สาเหตุหนึ่งก็คงเป็นเพราะการลงเน็ต ทำให้ถูกใจได้สำนึก บังคับให้แต่งจบไปโดยปริยาย และอีกสาเหตุหนึ่งก็คือ เพื่อนในกลุ่มที่คอย ตามอ่านและวิจารณ์อยู่ทุกวัน เรียกได้ว่าเจอหน้ากันที่ถามถึงนิยายก่อน แล้ว ค่อยถามถึงตัวเราทีหลัง รวมทั้งคำขู่ว่าจะจัดการเชือดมุกออกมาเป็นชิ้นๆ แน่ ถ้าไม่เอาตอนใหม่มาให้ตามที่ขอ

ตอนที่แต่งเรื่องนี้จบใหม่ๆ มุกเคยจัดเกมแฟนพันธุ์แท้ลิขิตรักต้อง คำสาปมาเล่นกันในเน็ต เพื่อชิงตอนพิเศษของเรื่องนี้ไป มีคนส่งคำตอบกัน เข้ามาเพียบ แต่หนึ่งในนั้นตอบมาได้โดนใจมุกมากเลยละ ตอบเหมือนกับรู้ใจ มุกทุกอย่างเลย ข้อไหนที่คนอื่นตอบไม่ได้ คนๆ นี้ตอบได้หมด และก็คิดว่า ตำแหน่งที่ ๑ ไปได้ตามความคาดหมาย

ถ้าจะถามเจาะลึกเกี่ยวกับเอ็กเซล ซึ่งเป็นชื่อของพระเอกในเรื่อง บอกได้เลยว่ามุกไม่เคยคิดจะให้พระเอกในนิยายเรื่องต่อไปชื่อ พาวเวอร์พอยนท์ เด็ดขาด! เห็นถามกันมาเยอะเหลือเกินเรื่องนี้ ทั้งที่ความจริงแล้วชื่อของเอ็กเซลนั้นเอามาจากตัวการ์ตูนตัวหนึ่งที่มุกชอบมากแท้ ๆ ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับบรรดาไมโครซอฟท์ทั้งหลายเลย ส่วนชื่อของไลเดเลีย นั้น ตั้งขึ้นมาเองค่ะ แต่ก็จำไม่ได้แล้วเหมือนกัน ว่าทำไมถึงตั้งออกมาเป็นไลเดเลีย ส่วนบรรดาเทพแห่งธาตุทั้งสี่นั้น มุกใช้วิธีเปิดดิคชันนารีเอาค่ะ อย่างพรอสต์ ก็แปลว่าน้ำค้างแข็ง อะไรทำนองนี้แหละค่ะ จะได้ไม่ต้องมาคิดเรื่องชื่อให้มากความไงคะ และสำหรับตัวละครที่มุกชอบที่สุดในเรื่องนี้ หลายคนคงเดากันว่าเป็นเอ็กเซล แต่ความจริงแล้วคนที่มุกชอบที่สุดคือ เติมเพส เทพแห่งสายลม รูปหล่อคนนี้แหละ ที่ถูกใจมุกมากที่สุด! และถ้าหากว่ามุกยังไม่ซีเกียจจนเกินไปหรือมัวแต่ยุ่งกับการเรียน ก็พยายามแต่งเรื่องของเติมเพสให้ค่ะ แต่ความจริงก็มีพล็อตของเติมเพสไว้ในหัวอยู่แล้วละ อีกไม่นานเกินรอหรอกค่ะ

Muk

20

“ฆ่ามันให้หมด!”

สุรเสียงหัวทุ้มตะโกนก้องจากร่างในชุดดำที่ไร้เกราะ ดวงตาสีเงินเต็มไปด้วยรอยแห่งความหรรษากับการต่อสู้และฆ่าฟันที่เกิดขึ้น

“กระจายกำลังพลไปยึดบ้านเสนาบดีคนสำคัญของเมืองนี้ซะ!”

เอ็กเซลตะโกนสั่ง ก่อนจะก้มหัวหลบตาบคมกริบที่ฟาดฟันเข้าใส่นัยน์ตาสีเงินส่องประกายวาววับขณะแทงดาบเข้าไปยังตำแหน่งหัวใจของอีกฝ่าย

“เจ้าหาคู่ต่อสู้ผิดคนแล้ว...”

เจ้าชายกระซิบเบา ๆ ใสร่างของทหารผู้เคราะห์ร้ายที่กำลังดิ้นรนอย่างเจ็บปวดจากบาดแผลบนร่าง นัยน์ตาของอีกฝ่ายบ่งบอกความหวาดหวั่นขวัญเสีย ในขณะที่มองมายังเอ็กเซลด้วยสายตาไม่ผิดกับกำลังมองมัจจุราช... มัจจุราชผู้โหดเหี้ยมและรูปร่างเกินกว่าใคร...

ในยามนี้มีมัจจุราชผู้นั้นกำลังแย้มยิ้มอย่างหรรษา ขณะมองดูแคว้นดาฮิมที่กำลังจะตกเป็นของตน เจ้าชายสั่งทหารในทันที

“สังคนของเราไปเปิดประตูเมืองได้แล้ว ให้รัฐเซธนำทัพใหญ่เข้ามาจับกุมคนในเมืองซะ อย่าให้เหลือรอดออกไปได้แม้แต่คนเดียว”

“รับด้วยเกล้า”

ทหารผู้นั้นรับคำ ก่อนจะเร่งฝีเท้าวิ่งออกไปยังภายนอก...

ห่างออกไปไม่กี่ไกลนัก เจ้าเมืองดาฮิมกำลังแอบมองภาพสยดสยอง ภายนอกอย่างขวัญเสีย ชายชราผู้นี้ถูกปลุกให้ตื่นจากเตียงนอนอันแสนนุ่ม เพื่อมาพบกับเรื่องน้ำท่วม เมืองยังไม่พอ ยังไม่ทันที่จะได้ตั้งตัว เหล่าคนร้าย ก็บุกเข้ามาถึงในวังเสียแล้ว แล้วนี่เขาจะหนีรอดไปได้อย่างไรเนี่ย

เจ้าเมืองดาฮิมคิดอย่างวิตก ขณะแอบอยู่ภายในห้องเล็ก ๆ ฝ้ามองดู เหล่าทหารที่ฝ้าปราสาทถูกฆ่าล้มตายลงไปที่ละคนสองคน อีกไม่นานพวก คนร้ายเหล่านั้นจะต้องพบตัวเขาเป็นแน่

ชายชราคิดอย่างซึ้งใจ ในมือกำดาบคมกริบแน่น หรือว่าเขาควรจะ ออกไปสู้กับพวกมันดี ยังไม่ทันจะตัดสินใจ แสงสว่างสีทองก็วาบขึ้นเบื้องหน้า ชายชราหรือตามองไปก่อนจะพบร่างหญิงสาวในชุดนักบวชยืนหยัดนิ่งอยู่ตรง หน้า นัยน์ตาสีฟ้าของเธอเย็นชาและไร้อารมณ์จนน่าขนลุก ขณะที่จับตามองมายังเจ้าเมืองดาฮิมด้วยท่าทีท่าของผู้ทรงศักดิ์อย่างเห็นได้ชัด

“อะ..ท่านคือ?”

เจ้าเมืองดาฮิมหลุดปากถามออกไปในที่สุดเขาไม่อาจจะรู้ได้เลยว่าสตรี เบื้องหน้าเป็นมิตรหรือศัตรู หากเป็นมิตรจริงก็คงมีใช้สายตาเยี่ยงนั้นมาจับ จ้องมองเขาเป็นแน่ ทว่าหากนางเป็นศัตรูแล้วไซ้ไร ทำไมนางจึงไม่ร้องบอก เหล่าทหารให้ทราบถึงที่ซ่อนตัวของเขาเล่า

ยิ่งคิดก็ยิ่งสงสัยแต่จะถามมากไปกว่านี้ก็ไม่ได้แล้ว ชายชราจึงได้แต่ยืนนิ่ง รอคำตอบจากอีกฝ่ายเท่านั้น และโดยไม่ต้องรอนานนัก เสียงโศกเสนาะทรง อำนาจก็ดังขึ้น

“เจ้าคงจะรู้ว่าไม่มีทางรอดไปจากที่นี่ได้สินะ เจ้าเมืองดาฮิม?”

“ใช่ ข้ารู้ดี...” ชายชราตอบ “กองทัพของข้าไม่มีทางสู้รบกับ กองทัพปีศาจเหล่านี้ได้”

“นั่นย่อมแน่นอน” โไลเดเลียผงกศีรษะรับคำพูดของอีกฝ่าย “เพราะ นี่เป็นกองทัพที่อยู่ใต้การบังคับบัญชาของเจ้าชายรัชทายาทแห่งอาณาจักร รอสเวลล์เจ้าชายเอ็กเซล...”

“ว่าไงนะ? เจ้าชายเอ็กเซลผู้ลือชื่อด้านความโหดเหี้ยมและร้ายกาจนั้น

ลิขิตรักต้องคำสาป

นะรี? แล้วนี่ทำไมบุคคลเช่นนั้นจึงได้คิดหมายปองแคว้นเล็ก ๆ เช่นที่นี่เล่า?”

ชายชราถามอย่างพิศวงยิ่งนัก

“สิ่งที่เอ็กเซลต้องการ หาใช่แคว้นของเจ้าไม่ แต่เป็นอาณาจักรโรเวียส อันยิ่งใหญ่ต่างหาก”

ไลเดเลียตอบเสียงเรียบ หาได้สนใจอาการอ้าปากค้างของอีกฝ่ายไม่ หญิงสาวยังคงพูดต่อด้วยน้ำเสียงเย็นชาจนน่ากลัว

“เดิมทีความเป็นตายของเจ้าหาได้เกี่ยวข้องกับฉันใดกับข้าไม่... แต่ข้ามีเรื่องจะไหว้วานเจ้า แลกกับการที่ข้าจะช่วยให้เจ้ารอดชีวิตกลับไปยังอาณาจักรโรเวียส”

“ท่านต้องการให้ข้าทำอะไร?” เจ้าเมืองดาฮิมรีบถาม

“จงกลับไปยังอาณาจักรโรเวียส ไปหาราล์ฟ บอกเขาที่ว่าข้า ไลเดเลีย เพื่อนเก่าเมื่อ 300 ปีก่อน ต้องการจะคุยด้วย และขอให้เขารับติดต่อกลับมาหาข้าด่วน...”

ประโยคนั้นทำให้ปากที่อ้าค้างอยู่แล้วของเจ้าเมืองดาฮิมยิ่งอ้ากว้างขึ้นอย่างตกใจ แล้วถามเสียงละล้าละลัก

“ท่านรู้จักเชื้อสายเทพของอาณาจักรโรเวียสได้อย่างไร?”

ทว่าคำถามนั้นกลับไร้ซึ่งคำตอบ ชายชราเพียงได้ยินเสียงหัวเราะดังขึ้น ก่อนที่เขาจะเริ่มรู้สึกว่ตนกำลังถูกลมบางอย่างม้วนเข้าใส่อย่างรุนแรง ก่อนที่จะสิ้นสติไป เสียงสุดท้ายที่ได้ยินนั้นคือเสียงที่ทั้งเย็นชาและไพเราะ

‘อย่าลืมบอกราล์ฟ...’

ไลเดเลียยืนมองร่างของเจ้าเมืองดาฮิมหายไปด้วยจิตใจสงบ อย่างน้อยนางก็ได้ทำในสิ่งที่สมควรทำแล้ว ที่เหลือก็ขึ้นอยู่กับว่าราล์ฟจะเข้าใจถึงความสำคัญของเรื่องนี้มากน้อยเพียงใดเท่านั้น

หญิงสาวถอนหายใจเบา ๆ อย่างกอดกอด ก่อนจะกริตรี่องออกมา เมื่อวงแขนแข็งแรงกระซากร่างของนางเข้าไปปะทะกับอก พร้อมด้วยเสียงทุ้มนุ่มหูที่คุ้นเคย

“มาทำอะไรแถวนี้ ไลเดเลีย? หวังว่าเจ้าคงไม่บอกว่ามาเดินเล่นในสนามรบเช่นนี้หรือคะ?”

“ข้าเกรงว่าจะไข่เสียด้วยสิ” หญิงสาวตอบเสียงเยาะ “ปล่อยข้าได้แล้ว เจ้าชาย...เดี๋ยวเหล่าทหารก็เข้ามาเห็นหรือก”

ไลเดเลียบอกอย่างร้อนรน พยายามดิ้นรนให้หลุดจากอ้อมแขน แข็งแกร่งปานคีมเหล็กนั้น นัยน์ตาสีฟ้ากวาดมองประตูทางเข้าเป็นระยะ ด้วยเกรงว่าจะมีใครโผล่เข้ามาเห็นภาพเอ็กเซลกอดนางเข้า คราวนี้รับรองชื่อเสียงของนางได้ย่อยยับลงไปจริง ๆ แน่

ทว่าดูเหมือนเจ้าชายจะไม่เข้าใจเหตุผลใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะอ้อมแขนนั้นยังคงรัดร่างบางแน่น คล้ายกับกลัวว่าร่างนั้นจะหลุดหายไปจากมือที่ไม่ปานแล้วไลเดเลียก็สะดุ้งสุดตัวเมื่อริมฝีปากร้อนผ่าวของอีกฝ่ายซุกไข้อยู่ที่แก้ม นवलเบา ๆ

“ปล่อยข้านะ!”

ไลเดเลียทวาด แต่ยิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุ เอ็กเซลจุ่มพิตแก้มนุ่มก่อนจะกระซิบตอบ

“หากต้องการให้ข้าปล่อยก็ลองพูดดูสิ ปล่อยข้าเถอะค่ะ เอ็กเซล แล้วข้าจะปล่อยเจ้า”

ชายหนุ่มว่าอย่างอารมณ์ดีก่อนจะเสริมเบา ๆ

“อ้อ! ต้องให้เสียงอ่อนหวานด้วยละ ถ้ามาทำเสียงเย็นชาใส่ข้าละก็...รับรองข้าจะอ้อมเจ้ากลับไปที่ค่ายทหาร คราวนี้รับรองเจ้าได้อายุคนทั้งกองทัพแน่”

ไลเดเลียฟังแล้วก็นึกขัดแค้นในตัวเจ้าชายจอมเจ้าเล่ห์คนนี้นัก ถ้าไม่คิดว่ายังต้องปิดบังสถานภาพเชื้อสายเทพของตนล่ะก็..รับรองเธอจะเสกสายฟ้าใส่เจ้าชายจอมโอหังคนนี้ทันที

“ว่าไง ไลเดเลีย รีบ ๆ พูดเร็วเข้าสิ ก่อนที่ข้าจะเปลี่ยนใจ..”

น้ำเสียงทุ้มนุ่มดังขื่นมาอีกทำให้ไลเดเลียกัตฟันกรอด ก่อนพูดเสียงเบา

“ปะ..ปล่อยข้าเถอะค่ะ เอ็กเซล..”

เมื่อได้ยินคำพูดนั้นเอ็กเซลจึงยอมปล่อยร่างบางออกไปจากวงแขน

ลิขิตรักต้องคำสาป

ทว่าแม้ไลเดเลียจะถอยห่างออกไปหลายก้าวแล้ว แต่ก็ยังไม่รอดพ้นจาก
นัยน์ตาสีเงินเฉียบคมคู่นั้นอยู่ดี เอ็กเซลขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อแลเห็นมิโกะสาว
อยู่ในสภาพร่างเปื่อยชุ่มจากหยาดน้ำฝนที่ซัดกระหน่ำลงมาอย่างไม่ปราณี
ปราศรัยนั้น ผ้าสีขาวเนื้อบางแนบติดกับร่างจนเห็นสัดส่วนโค้งเว้าอย่างชัดเจน
ภาพนี้ควรจะน่าอภิมรмыยิ่งนัก แต่ทว่าในอีกไม่นานคงต้องมีใครสักคนเดินผ่าน
เข้ามาแน่ และเอ็กเซลก็ไม่เต็มใจแม้แต่น้อยที่จะให้ใครเห็นไลเดเลียในสภาพ
เช่นนี้...

แน่นอนล่ะ..มีแต่ตัวเขาเองเท่านั้นที่จะมองนางในสภาพเช่นนี้ได้...

เจ้าชายคิดอยู่ในใจ มือก็ถอดเสื้อคลุมสีดำตัวหนาหนักออก แล้วคลุม
มันลงบนไหล่บอบบางนั้นแทน

“อากาศในยามค่ำคืนหนาวนัก ระวังอย่าให้เป็นไข้ไปได้ล่ะ”

น้ำเสียงนุ่มนวลกับกิริยาอันอ่อนโยนนั้นแทบจะทำให้ไลเดเลียเริ่มมี
ความหวัง..หวังว่าความรักที่ไร้ทางออกของนางอาจจะเป็นจริง...หวังว่า
บางทีทุกสิ่งทุกอย่างอาจจะต้องเป็นไปตามคำสาปอันน่าชิงชังนั้น คำสาป
ที่ตามหลอกหลอนนางมาหลายร้อยปี...

“เป็นอะไรไป ไลเดเลีย?”

เอ็กเซลถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลยามเมื่อเห็นหญิงสาวนิ่งไป ทั้งวาจา
และน้ำเสียงนั้นคล้ายน้ำทิพย์ที่ช่วยปลอบประโลมจิตใจอันท้อแท้สิ้นหวัง
ของนางให้กลับมามีความหวังที่ละน้อย ถึงอย่างไรตัวนางเองก็ยังไม่อาจมั่นใจ
ได้ว่าจบศึกนี้แล้ว ตนจะยังมีชีวิตรอดอยู่หรือไม่ ดังนั้น มันจะผิดอะไรหากนาง
จะถามถึงจิตใจอันแท้จริงของชายหนุ่มที่นางรักในยามนี้...

“เอ็กเซล...ข้า...”

คำพูดยังมีทันจะหลุดออกมา นายกองคนหนึ่งก็วิ่งเข้ามาค้ำับคนทั้งคู่
ก่อนจะรายงานเจ้าชายเสียงดัง

“เรียนฝ่าบาท ขณะนี้กองทัพของเราได้ยึดเมืองนี้ไว้ได้แล้ว ประชาชน
ส่วนมากต่างถูกจับกุมไว้ได้ ส่วนเหล่าทหารบางคนก็คิดหนีโดยการบุกออกไป
ทางประตูเมืองก็ถูกท่านผู้แทนพระองค์วุธเสนาอำมาตย์มาล้อมจับไว้หมดแล้ว
ขาดก็แต่เพียงยังไม่พบตัวเจ้าเมืองเท่านั้น...”

“น่าสนใจมาก...ภายใต้การล้อมจับอย่างเข้มงวดนี้ เจ้าเมืองดาฮิมยัง
อุตสาหกรรมรอดออกไปได้โดยไม่ถูกใครพบตัวอีกงั้นรี?”

เอ็กเซลพูดพร้อมรอยยิ้มที่แสดงถึงความสนุกในสิ่งที่แปลกประหลาด
เช่นนี้

“ไปบอกครูสเซอร์ว่า ให้ทิ้งภารกิจต่าง ๆ ให้คนอื่นทำไปก่อน แล้ว
นำกองทหาร 100 นายออกตามหาเจ้าเมืองดาฮิมโดยด่วน”

“รับด้วยเกล้า”

ทหารคนนั้นรีบวิ่งออกไปปฏิบัติตามคำสั่ง ทิ้งให้เจ้าชายอยู่กับมิโกะ
คนสวยตามลำพังดังเดิม เอ็กเซลเบนสายตากลับมามองใบหน้านางม ที่บัดนี้
กำลังเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างด้วยที่ท่าคล้ายกับกำลังครุ่นคิดอะไรอยู่..

“ออกไปด้านหน้ากันเถอะไลเดเลีย... เราต้องเตรียมตัวเคลื่อนทัพแล้ว”

“ท่านจะยกทัพไปยังอาณาจักรโรเวียสในราตรีนี้เลยรี?” ไลเดเลียถาม

“หากข้าจับตัวเจ้าเมืองดาฮิมได้ เราก็จะเดินทางกันต่อภายในคืนนี้เลย
แต่ถ้าหากว่าจับไม่ได้...ข้าก็จะให้ทหารออกตามหากันทั้งคืน ถ้าไม่เจออีก
ตอนเช้าเราค่อยออกเดินทาง”

“อ้อ!” ไลเดเลียพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะบอก “ท่านออกไปด้านหน้า
ก่อนเถอะ เดียวข้าจะตามไป”

“ก็ดี...”

เอ็กเซลรับคำสั่ง ๆ ก่อนจะเดินออกไปโดยไม่แม้แต่จะหันมามองอีก
สักครั้ง ไลเดเลียได้แต่มองตามแผ่นหลังของชายหนุ่มไปพลางคิดอย่างเศร้าใจ

ทำไมนะ ทำไมจึงต้องมีคนมาคอยขัดขวางเธออยู่เสมอ...แล้วอย่างนี้
จะมีวันใดไหมที่เธอจะมีความกล้าเท่าวันนี้ที่จะเอ่ยคำ ‘รัก’ ออกไป...

ครึ่งชั่วโมงต่อมา บรรยากาศในเมืองอยู่ในความสงบ เพราะกองทัพ
ของเอ็กเซลควบคุมสถานการณ์ทั้งหมดไว้ได้แล้ว ตอนนี้เจ้าชายกำลังนั่งอยู่
บนบัลลังก์ในท้องพระโรงของปราสาทของเจ้าเมืองดาฮิม พังเหล่านายกอง
รายงานความสูญเสียต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งก็พบว่าทหารที่ตายไปมีไม่ถึง 20 นาย
เสียด้วยซ้ำ...

“ทำได้ดีมาก...” เจ้าชายรับสั่งชม ก่อนจะหันไปยังมหาเสนาบดี

ลิขิตรักต้องคำสาป

“ท่านกัศจัดการนำสมบัติในคลังของเมืองนี้มาแจกจ่ายให้ทหารของเราให้หมด แบ่งสันปันส่วนกันตามความดีความชอบก็แล้วกัน...”

“จะดีริชอรับเจ้าชาย? สมบัติในคลังไม่ใช่บ่อย ๆ หากนำไปเป็นรางวัล ให้เหล่าทหารเสียหมดมันจะไม่มากเกินไปริชอรับ?” กัศทักท้วง

“ไร้สาระ...แค่ทรัพย์สินสมบัติแค่นี้ยังเทียบไม่ได้กับหนึ่งในพันในคลังของ อาณาจักรของเราด้วยซ้ำ แล้วจะไปเสียตายทำไมกับเศษเงินเหล่านี้ แบ่งให้ ทหารไปเถอะ”

“ขอรับ เจ้าชาย ข้าจะไปเปิดคลังเดี๋ยวนี้”

กัศรับคำอย่างจำยอมอันเป็นจังหวะเดียวกับที่ร่างสูงของรูสเซตเดิน เข้ามาในท้องพระโรง

“เป็นไง? เจอมันมัย?” เอ็กเซลตรัสถามพร้อมรอยยิ้ม

“ไม่! ไม่พบแม้แต่เงาของเจ้าเมืองดาอิมเลยด้วยซ้ำ ไม่รู้เจ้าหมอนั้น มันมุดดินหนีหรือเหาะไปจากเมืองนี้ก็ไม่รู้”

รูสเซตตอบอย่างหงุดหงิด เจ้าชายตรัสถามต่อ

“ทำไมเจ้าถึงคิดเช่นนั้นล่ะ?”

“ก็เพราะว่าเหล่าทหารล้อมอาณาจักรนี้ไว้อย่างหนาแน่นจนแม้แต่ แมลงวันยังยากจะรอดสายตาไปได้ล่ะสิ...ถ้าหากเจ้าเมืองดาอิมจะหนีไปได้ก็ มีอยู่ไม่กี่ทางหรอก ไม่มุดดินหนีก็คงเหาะขึ้นฟ้าไปแล้ว...”

“ข้อสันนิษฐานของเจ้าอาจจะถูกก็ได้” เอ็กเซลพูดเสียงกลั้วหัวเราะ ก่อนจะปรายตามองมายังไลเดเลียอย่างมีเลศนัย “แต่วิธีเหล่านั้นคนธรรมดา คงใช้ไม่ได้แต่ถ้ามีคนที่ไม่ใช่คนธรรมดา มาช่วยก็ไม่แน่...”

น้ำเสียงนั้นเย็นเยียบหนาวเข้าไปถึงกระดูกของกัศ ผู้รู้เรื่องทุกอย่างดี ทว่าสำหรับไลเดเลียตัวตื้นเรื่อง หญิงสาวกลับยังคงยืนนิ่ง สีหน้าเรียบเฉย คล้ายกับไม่ได้ยินประโยคนั้นก็ไม่ปาน...ทำให้กัศได้แต่ชื่นชมในขันติอัน หนักแน่นของมิโกะสาวผู้นี้ เพราะถ้าหากเธอมีปฏิกิริยาผิดปกติไปแม้เพียง นิดเดียว ก็ย่อมทำให้เอ็กเซลจับผิดได้อย่างแน่นอน

เวลาผ่านไป ช่วงเวลาที่นัยน์ตาสีเงินเขม่นมองมายังใบหน้าสวยหวาน นั้นก่อนที่จะละกลับไปในที่สุด เจ้าชายตรัสเสียงดัง

“ประกาศออกไปซะ หากผู้ใดนำตัวเจ้าเมืองดาฮิมมาให้เข้าได้ ไม่ว่าจะ
จะเป็นหรือตาย จะได้รับรางวัลคือสมบัติครึ่งหนึ่งในคลังของเมืองนี้!!!”

ทันทีที่ประกาศนั้นดังออกไป เหล่าทหารและฝูงชนต่างก็เฮโลกันออก
ตามหาเจ้าเมืองทันที ก้อนดินทุกก้อนถูกพลิกออกมา ต้นหญ้าทุกต้นถูกแหวก
ออกเพียงเพื่อจะหาคนเพียงคนเดียว **เจ้าเมืองดาฮิม**

ทว่าในขณะที่นั้นบุคคลที่กำลังถูกพลิกแผ่นดินตามล่าอยู่นั้นกลับมากลุ่ม
ในสถานที่อีกแห่งหนึ่งแล้ว...เจ้าเมืองดาฮิมเบิ่งตามองหอคอยเบื้องหน้าอย่าง
ตื่นตะลึง ไม่อยากจะเชื่อว่าด้วยอำนาจของมิโกะผู้งดามผู้นั้นจะสามารถ
แหวกฟ้าแหวกอากาศพาดนมายังอาณาจักรโรเวียสที่ห่างไกลได้...ยังไม่พอ
สถานที่ที่มาถึงยังเป็นที ๆ ดีที่สุดนั่นก็คือ เบื้องหน้าของหอคอยอันเป็นที่
อยู่ของเชื้อสายเทพผู้มีอายุกว่า 700 ปีแห่งอาณาจักรโรเวียส...ราล์ฟ...

เจ้าเมืองดาฮิมรวบรวมกำลังใจเดินตรงไปยังประตูทางเข้าหอคอยนั้น
ทว่ายังไม่ทันจะเคาะเรียก ประตูก็เปิดออกเองพร้อมด้วยเสียงห้าวทุ่มแว่วมา

“เข้ามาสิ ท่านเจ้าเมือง”

ชายชรารีบเดินเข้าไป ทันทีที่ร่างพ้นผ่าน ประตูก็ปิดลงในทันที เจ้าเมือง
ดาฮิมเดินขึ้นไปตามบันไดวนจนถึงประตูห้อง ๆ หนึ่ง แล้วผลักประตูเข้าไป
ภายใน....

ภายในห้องเย็นหัดอยู่ด้วยร่างสูงของบุรุษในชุดขาวของนักบวชผู้หนึ่ง
ผมสีเงินของเขาเป็นประกายสวย ในขณะที่ดวงตาสีเขียวเหม่อมองออกไป
เบื้องนอกอย่างไม่สนใจต่อผู้บุกรุกแม้แต่ผู้น้อย

เจ้าเมืองดาฮิมรีบก้มลงคารวะอย่างนอบน้อม

“ขออภัยที่ข้ามารบกวนท่านราล์ฟในยามวิกาลเช่นนี้ แต่ทว่า....”

ยังไม่ทันที่ชายชราจะพูดต่อ เสียงทุ่มก็ซัดขึ้น

“ข้าเห็นภาพจากกระจกวารีแล้ว...ข้ารู้ทั้งเรื่องที่ว่าเจ้าไม่สามารถรักษา
เมืองได้รู้เรื่องที่เจ้าโง่เขลาพอที่จะเปิดประตูระบายน้ำโดยไม่คิดว่าอาจเป็นกล
ของข้าศึกและยังรู้เรื่องที่เจ้าหลบซ่อนอยู่ด้วยความรักตัวกลัวตาย...แต่สิ่งเดียว
ที่ข้าไม่รู้คือ เจ้าหนีรอดมาที่นี่ได้อย่างไร?”

ราล์ฟพูดด้วยน้ำเสียงดุตัน นัยน์ตาสีเขียวส่องประกายกร้าวขณะที่มอง

ลิขิตรักต้องคำสาป

ร่างที่หมอบจนตัวสั่นของเจ้าเมืองดาฮิม

“เอ้อ..ทะ..ที่ซ้ารอดมาได้เนั้น..เพราะมีคนมาช่วยข้าไว้ขอรับ”

“ใครกัน?” ราล์ฟถามเสียงห้วน

“ไม่ทราบขอรับ นางเพียงแค่สั่งให้ข้ามาบอกท่านราล์ฟว่า *ไลเดเลีย* เพื่อนเก่าเมื่อ 300 ปีก่อนต้องการจะคุยด้วย และขอให้ท่านรีบติดต่อกลับมาหานางด่วน ขอรับ”

“อะไรนะ!!!”

ราล์ฟตวาดถามอย่างไม่อยากเชื่อ เล่นเอาชายชราขยับตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว

“เป็นเรื่องจริงนะขอรับ ด้วยพลังของนางทำให้ข้าหายตัวมาอยู่ที่นี่แหละขอรับ”

“ให้ตายเถอะ!!!”

ราล์ฟสับสนเบา ๆ ทరుกลงนั่งที่เก้าอี้อย่างแทบไม่อยากเชื่อ ก่อนจะเริ่มซัก

“ผู้หญิงที่เจ้าว่า ใช้มีผมสีดำ ดวงตาสีฟ้า แล้วเป็นมิโกะรีเปล่า?”

“ใช่ขอรับ ใช่...แล้วนางก็งดงามมากเลยขอรับ ข้าไม่เคยเห็นหญิงใดงดงามเท่านางมาก่อนเลย...”

เท่านั้นปมปริศนาก็คลี่คลายแล้ว ราล์ฟมั่นใจในทันทีว่าหญิงสาวคนนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก มิโกะไลเดเลียเพียงผู้เดียว... ทว่ามิโกะผู้คุ้มครองอาณาจักรราออสตาร์ทำไมจึงได้มาปรากฏตัวที่แคว้นดาฮิมได้เนาะ และนางมาแบบมิตรหรือศัตรูกันแน่

ปากไวเท่าความคิด ราล์ฟถามออกไปในทันใด

“เจ้าคิดว่านางเป็นฝ่ายศัตรูรีเปล่า?”

“เอ้อ!ไม่แน่ใจเหมือนกันขอรับ แต่ว่านางรู้เรื่องทุกอย่างเกี่ยวกับกองทัพของศัตรูหมดขอรับ นางบอกข้าว่าคนที่นำทัพมาคราวนี้คือ เอ็กเซล เจ้าชายปีศาจคนนั้น และยังบอกอีกด้วยว่าสิ่งที่เจ้าชายเอ็กเซลต้องการหาใช่แคว้นดาฮิมไม่ แต่เป็น..เอ้อ...”

เจ้าเมืองดาฮิมมองหน้าราล์ฟอย่างนึกหวั่น ไม่กล้าพูดประโยคต่อไป

“บอกมาว่าไลเดเลียบอกว่าอะไร...ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น”

ราล์ฟบอกอย่างหงุดหงิด นั้นแหละจึงทำให้เจ้าเมืองดาอิมค่อยถ่าย
ทอดวาจาจากไลเดเลียไป

“นางบอกว่าเจ้าชายเอ็กเซลยกทัพมาเพื่อยึดอาณาจักรโรเวียสขอรับ!!!”

ถ้อยคำนั้นราวกับสายฟ้าฟาดลงมา สร้างความตื่นตระหนกให้แก่ราล์ฟ
ยิ่งนัก เชื่อสายเทพหนุ่มทวนคำพูดของอีกฝ่ายเบา ๆ อย่างไม่ยากเชื่อ

“ยึดอาณาจักรโรเวียสนี้รี?”

“ใช่ขอรับ นางยืนยันเช่นนั้นขอรับ”

เจ้าเมืองดาอิมตอบ พลังเงยหน้ามองราล์ฟอย่างกังขา ทำให้นึก
แปลกใจ ที่เชื่อสายเทพผู้มีอายุยืนนานกว่า 700 ปีคนนี้มีอาการตกใจอย่าง
เห็นได้ชัดเมื่อทราบข่าวว่า มิโกะที่ชื่อ ไลเดเลีย เกี่ยวข้องกับการที่เจ้าชาย
เอ็กเซลยกกองทัพมาเพื่อยึดครองอาณาจักรโรเวียส

ยังไม่ทันที่ชายชราจะได้ถามอะไรต่อ ราล์ฟก็ลุกขึ้นยืน ลังเลียงหัว

“ไปเข้าเฝ้าองค์กษัตริย์กับข้า..”

โดยไม่รอให้อีกฝ่ายโต้แย้งหรือตอบรับชายหนุ่มก็เดินลงมาจากหอคอย
ทันที เป้าหมายของเขาคือพระราชวังที่ตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า และเมื่อ
ไปถึง ราล์ฟก็ขอพบกษัตริย์ในทันที

...ห้องโถง...

เชื่อสายเทพหนุ่มเดินวนไปวนมาอย่างกระวนกระวายใจ ใบหน้า
หล่อเหลามีเค้าความวิตกในสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น ส่วนเจ้าเมืองดาอิมนั้นนั่งตัว
ลีบอยู่บนเก้าอี้ไม่ห่างออกไปนัก โดยพยายามเลี้ยงที่จะสบตา กับเชื่อสายเทพ
ผู้เดินรุ่มร้อนไปมาอยู่ในห้องโถงหรรุหระแห่งนี้

“มีเรื่องอันใดเกิดขึ้นรี ท่านราล์ฟ?”

เสียงทุ่มถามขึ้น พร้อมกับร่างของชายวัยกลางคนคนหนึ่งก้าวเข้ามา
พร้อมด้วยสตรีงามเคียงกาย ราล์ฟผงกหัวให้เล็กน้อยก่อนจะพูด

“ขออภัยที่มารบกวนองค์กษัตริย์และราชินีกลางดึก แต่ข้ามีเรื่องด่วน
จะมาแจ้งให้ทราบ..”

กษัตริย์เพอร์ซีส โบกมือห้ามให้อีกฝ่ายหยุดวาจา

ลิขิตรักต้องคำสาป

“ไม่ต้องเกรงใจไปหอรอกท่านราล์ฟ ตามอายุและศักดิ์ของท่าน ความจริงข้าควรจะเป็นฝ่ายขอร้องท่านเสียด้วยซ้ำที่ทำให้ต้องรอนาน ท่านมีเรื่องอะไรจะแจ้งให้ข้าทราบรึ?”

“ดูจากสีหน้าของท่านแล้ว คงจะเป็นเรื่องหนักหนาสาหัสมากกระมัง?”

ราชินีคาร์เรีย ตรัสถามเสียงอ่อนหวาน ราล์ฟพยักหน้า

“เป็นเรื่องที่ร้ายแรงมากจนข้าต้องรีบรุดมาพบพวกท่านโดยด่วน”
ว่าแล้วก็หันไปทางเจ้าเมืองดาฮิมที่นั่งเงียบอยู่ “รายงานทุกสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างละเอียดซะ!”

“ขอรับ...เรียนองค์กษัตริย์และราชินี คือว่า...”

กษัตริย์เพอร์ซีสนั่งนิ่งฟังสิ่งที่เจ้าเมืองดาฮิมรายงานจนจบ ก่อนจะตรัสขึ้นอย่างหนักใจ

“ข้าเคยได้ยินมาว่า อาณาจักรรอสเวลล์มีธรรมเนียมที่องค์รัชทายาททุกรุ่นต้องออกศึก หาแคว้นอาณานิคมมาให้ได้เสียก่อน จึงจะมีสิทธิ์ขึ้นครองราชย์ต่อไป...แต่นึกไม่ถึงเลยว่า พอมาถึงสมัยเจ้าชายรัชทายาทพระองค์นี้ถึงกับหาญกล้าคิดจะเอาอาณาจักรของเราเป็นเมืองขึ้นเสียได้...”

กษัตริย์ชะงักคำพูดไปเล็กน้อย ก่อนจะเบือนหน้าไปถามราชินี

“เจ้าคิดยังไงกับเรื่องนี้ล่ะ คาร์เรีย?”

“หม่อมฉันคิดว่าเราควรจะต้องระวังอย่างหนักเลยเพคะ ตามข่าวลือที่ได้ยินมาแม้จะไม่ทราบแน่ชัด แต่ก็เล่าลือกันหนาหูว่าเจ้าชายรัชทายาทพระองค์นี้ทั้งรูปร่าง โหดเหี้ยม และร้ายกาจเกินใคร เป็นเจ้าชายที่หลงใหลและคลั่งไคล้ในการศึกอย่างมาก การที่ทรงยกทัพมาตีอาณาจักรของเราเช่นนี้ก็คงต้องมีความมั่นใจพอควรละเพคะ”

“ที่เจ้าว่าก็จริงอยู่..” กษัตริย์ตรัสอย่างครุ่นคิด “แต่อย่าลืมว่าแม้เจ้าชายเอ็กเซลจะมีฝีมือในการรบที่ร้ายกาจปานใด แต่เราก็คงมีไพ่ตายที่สำคัญ ซึ่งอาณาจักรรอสเวลล์ไม่มี...สิ่งนั้นก็คือ พลังเหนือมนุษย์ของเชื้อสายเทพ ที่ทางเรามีท่านราล์ฟแต่ทางโน้นไม่มีใคร แล้วพวกมันจะเอาชนะเราได้อย่างไรกัน?”

กษัตริย์ตรัสอย่างเชื่อมั่นเต็มที แต่ก็ต้องชะงักคำพูดลงเมื่อราล์ฟเอ่ย
เบา ๆ

“สิ่งที่พระองค์ว่ามั่นก็ไม่แน่ว่าจะไปหรอก การศึกครั้งนี้ข้ากลับคิดว่า
เราเป็นฝ่ายเสียเปรียบเสียด้วยซ้ำ”

“ทำไมล่ะ ท่านราล์ฟ??”

ทั้งกษัตริย์และราชินีถามพร้อมกันอย่างสงสัย ทำให้ราล์ฟได้แต่ถอน
หายใจยาวก่อนตอบ

“เดิมทีศึกครั้งนี้เราก็น่าจะชนะได้ด้วยเหตุผลเช่นเดียวกับที่พระองค์ว่าไว้
แต่คราวนี้มันผิดกัน...เพราะบางที โไลเดเลีย อาจจะไปเข้าร่วมสงครามโดยยืนอยู่
ฝ่ายเดียวกับเจ้าชายเอ็ทเซลก็เป็นได้”

“ท่านหมายถึงหญิงนักบวชลึกลับที่ช่วยเจ้าเมืองดาฮิมออกมาครั้งนี้?
ราชินีตรัสถาม

“ใช่แล้ว ข้าหมายถึงมิโกะคนนั้น... แม้จะยังไม่มีหลักฐานยืนยันแน่ชัด
ว่านางช่วยเจ้าชายเอ็ทเซลจริงหรือไม่..แต่เราก็ควรคิดในทางร้ายไว้ก่อนเป็นดีที่สุด”

“ข้ายังไม่เข้าใจ...การที่มิโกะคนนั้นจะเป็นฝ่ายศัตรูหรือไม่ มันมีความ
สำคัญอย่างไรกับเรื่องนี้?”

กษัตริย์ถามอย่างพิศวงที่หญิงสาวตัวเล็ก ๆ เพียงคนเดียวกลับทำให้
เชื้อสายเทพผู้เกรียงไกรหนักใจได้ถึงเพียงนี้

“พระองค์ไม่เข้าใจหรอก..” ราล์ฟโคลงหัวไปมา “ไลเดเลียหาใช่มิโกะ
ธรรมดาไม่ แต่นางเป็น...เฮ้อ..บอกไปก็คงทำให้ท่านตกใจเสียเปล่า ๆ”

“บอกมาเถอะท่านราล์ฟ ข้ากับคาร์เรียรับรองจะไม่ซ็อกจนหัวใจวาย
ตายแน่”

กษัตริย์พูดอย่างติดตลก ด้วยเชื่อว่าราล์ฟคงจะวิตกกังวลเกินเหตุ เพราะ
ไม่น่าจะมีใครที่จะมาต่อต้านเชื้อสายเทพหนุ่มผู้นี้ได้เป็นแน่..

ราล์ฟเฝ้าปากอย่างขัดเคืองกับการมองโลกในแง่ดีนักของกษัตริย์และ
ราชินี ชายหนุ่มซึ่งใจครุ่นหนึ่งก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“ไลเดเลีย ก็คือ มิโกะในตำนานเมื่อ 300 ปีก่อน...เชื้อสายเทพผู้พิทักษ์
อาณาจักรราออสตาร์ มิโกะต้องคำสาปคนนั้น!!!”

ลิขิตรักต้องคำสาป

ทั่วทั้งห้องโถงเงียบกริบยามเมื่อศักดิ์ฐานะที่แท้จริงของไลเดเลียถูกเปิดเผย กษัตริย์และราชินีไม่ได้หัวใจวายตายไปก็จริง แต่ปากก็ยังคงอ้าค้างอยู่อย่างตกระลึง ดวงตาเบิกกว้างมองมายังเชื้อสายเทพหนุ่มอย่างไม่อยากจะเชื่อ

ความเงียบกริบจนแทบได้ยินเสียงเข็มตกดำเนินไปอีกชั่วครู่ ก่อนที่ร่างของเจ้าเมืองดาฮิมที่นั่งซ็อกค่างอยู่บนเก้าอี้จะค่อย ๆ เลื่อนตกลงมา กระแทกพื้นส่งเสียงโครมใหญ่ ทำให้กษัตริย์และราชินีเรียกสติสัมปชัญญะกลับคืนมาได้...

กษัตริย์กลืนน้ำลายอีกใหญ่ ก่อนจะถาม

“ท่านรอล์ฟ ท่าน...แน่ใจนะว่า..ไม่ได้เข้าใจผิดไป...”

น้ำเสียงนั้นขาดห้วง บ่งชี้ถึงความหวาดผวาในจิตใจกับตำนานแห่งพลังอำนาจที่เล่าขานต่อกันมากกว่า 300 ปี

“ไม่มีทางเข้าใจผิดแน่” รอล์ฟบอกเสียงสงบ “ข้ากับไลเดเลียเคยติดต่อกันเมื่อนานมาแล้ว ตอนนั้นอาณาจักรโรเวียสประสบกับภาวะแห้งแล้ง ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล ข้าในฐานะเชื้อสายเทพจึงได้ทำการบวงสรวงต่อเทพแห่งวารี ทว่าคนที่มาปรากฏต่อหน้าข้ากลับหาใช่ ‘ฟรอสต์’ เทพแห่งธาตุน้ำไม่...ผู้ที่มากลับเป็นหญิงสาวคนหนึ่ง...”

รอล์ฟเล่าถึงความหลังเมื่อ 300 ปีก่อน ในยามนั้นชายหนุ่มได้ใช้เวทชั้นสูงอัญเชิญเทพแห่งวารีให้มาปรากฏ ตอนนั้นเองเกิดฟ้าแลบฟ้าผ่าดังครืนครั้นไปทั่ว ลมพัดแรงจนกลัวว่าจะหอบพระราชวังแห่งนี้ไป แล้วท่ามกลางความวุ่นวายนั้นเอง หญิงสาวผู้หนึ่งก็ปรากฏกายขึ้น รัศมีสีทองจากกายของเธอสว่างวาบแสงตาถึงนัก มันทำให้รอล์ฟรู้ว่าไม่ว่าเธอผู้นี้จะเป็นใคร แต่พลังอำนาจของเธอนั้นเกินกว่าจะดูแลตนได้

“ท่านเป็นใคร? ข้าจำได้ว่าข้าเรียกตัว ‘ฟรอสต์’ เทพแห่งวารีนะ?”

รอล์ฟถามออกไปในที่สุด สตรีผู้นั้นเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ดวงตาสีฟ้าไร้อารมณ์เหลือบแลมาทางเขาก่อนจะตอบเสียงเย็น

“เทพแห่งวารีเพิ่งเกิดใหม่ ยังไม่มีความสามารถพอที่จะจัดการในสิ่งที่ท่านต้องการได้ ข้าในฐานะผู้ดูแลฟรอสต์ จึงต้องมาแทน”

“ถ้าเช่นนั้นท่านคือ...”

“ข้ามีนามว่า ไลเดเลีย เป็นเชื้อสายเทพแห่งอาณาจักรราออสตาร์”

ประโยคนั้นทำให้ราล์ฟถึงกับกวาดตามองไลเดเลียซ้ำแล้วซ้ำอีก ด้วยนามของมิโกะไลเดเลียนั้นเป็นที่โด่งดังทั้งในหมู่เชื้อสายเทพและเทพเจ้าทั้งปวง แม้อายุจะยังไม่มาก แต่พลังของนางกลับเป็นที่เลื่องลือนัก อีกทั้งไมตรีอันสนิทสนมกับเหล่าเทพทั้งหลายก็ยิ่งทำให้นามของ ไลเดเลีย เป็นที่รู้จักมากขึ้น

“ได้ยินนามของท่านมานาน นึกไม่ถึงว่าจะได้พบตัวจริงในวันนี้..”

ราล์ฟว่า ก่อนจะผายมือเชื้อเชิญ

“ข้าได้จัดที่ทำพิธีเรียกฝนมาแล้ว เชิญท่านใช้ได้ตามสบาย...”

ไลเดเลียยกมือขึ้นขัดก่อนที่อีกฝ่ายจะทันได้พูดจบ

“ไม่จำเป็น ข้าสามารถเรียกฝนมาในตอนนี้ได้เลย ไม่ต้องการที่ทำพิธีหรอก”

ว่าแล้วหญิงสาวก็เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ก่อนจะท่องคาถาสั้น ๆ ออกมา... หมู่เมฆบนท้องฟ้าเริ่มปั่นป่วน เสียงคำรามของฟ้าร้องดังก้องไปไกล แล้วฝนก็เทลงมาในทันที

ราล์ฟได้แต่อ้าปากค้างกับการเรียกใช้สายน้ำอย่างง่ายดายนั้นแล้วยังไม่ทันจะรู้สึกตัว ร่างบางที่ยืนเคียงข้างก็หายไปเสียแล้ว... กล่าวได้ว่าวิกฤตของอาณาจักรโรเวียสในครั้งนั้นรอดมาได้เพราะไลเดเลียแท้ ๆ

หลังจากนั้น ราล์ฟก็ได้ติดต่อกับไลเดเลียบ่อยขึ้น ส่วนมากจะเป็นการติดต่อเพื่อแลกเปลี่ยนการค้าบางอย่างที่ต่างก็ได้ผลประโยชน์ด้วยกันทั้งคู่ ดังเช่นเมื่อตอนกษัตริย์ไอโอเรียคิดจะยกทัพไปตีแคว้นซาฮาร์นนั้น ไลเดเลียก็ได้ติดต่อมาโดยขอให้ราล์ฟยกทัพของอาณาจักรโรเวียสไปช่วย ส่วนค่าตอบแทนนั้นก็คือเหมืองแร่อันเลื่องชื่อของแคว้นซาฮาร์นที่อาณาจักรโรเวียส ใครจะได้ครอบครองมานาน ส่วนอาณาจักรราออสตาร์ได้อะไรกลับไปเล่า... สิ่งนั้นก็คือการได้ทำให้กษัตริย์แห่งแคว้นซาฮาร์นได้รู้ถึงผลของการพุดจาลบลู่เชื้อสายเทพทั้งสองแห่งอาณาจักรราออสตาร์นั่นเอง ส่วนทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ ที่จะได้จากแคว้นซาฮาร์นนั้น ไลเดเลียแทบจะไม่เหลือบแลเสียด้วยซ้ำเพราะอาณาจักรของนางมั่งคั่งและร่ำรวยเกินกว่าจะสนใจเศษเงินเล็กน้อยเพียงแค่นี้

ลิขิตรักต้องคำสาป

กษัตริย์นึ่งฟิงรอล์ฟเล่าจนจบ เหนือเริ่มไหลซึมลงมาตามหน้าผากอย่างหวาดกลัว เพราะรู้ว่าเชื้อสายเทพหนุ่มย่อมไม่เียนยอความสามารถของไลเดเลียเกินจริงแน่ และถ้าหากไลเดเลียมีพลังเช่นนั้นจริงแล้ว อาณาจักรโรเวียสจะเอาอะไรไปต้านทานได้แล้ว

“แล้ว..เราจะทำอย่างไรดี?”

กษัตริย์ตรัสถามออกมาในที่สุด

“ภาวนาเข้า ขอให้ไลเดเลียอย่าเป็นฝ่ายเดียวกับเจ้าชายเอ็กเซลเลย...”
รอล์ฟบอกอย่างจริงจัง “ข้าจะติดต่อหาไลเดเลียในทันที บางทีเราอาจจะได้รู้สถานการณ์ทั้งหมดก็ได้”

“ท่านพอจะติดต่อกับนางในที่นี่ได้หรือไม่?” กษัตริย์ตรัสขึ้น “ข้าในฐานะผู้ปกครองแห่งอาณาจักรนี้ย่อมอยากฟังอนาคตของอาณาจักรไปพร้อม ๆ กับท่าน”

“ตกลง ข้าจะจัดการตามนั้น”

รอล์ฟผงกศีรษะอย่างยอมรับในเหตุผลของอีกฝ่าย ก่อนจะเริ่มดำเนินการในทันที

“ไปบอกนักบวชในหอคอยของข้าให้นำกระจกวารีมาที่นี่เดี๋ยวนี้!”

“ขอรับ”

เจ้าเมืองดาฮิมรับคำ แล้วรีบลงลานออกไปในทันที ทุกคนต่างตระหนักชัดว่าอนาคตของอาณาจักรโรเวียสอยู่ในอันตรายเต็มที่แล้ว...

กษัตริย์เพอร์ซีสจ้องมองกระจกบานใหญ่เท่าตัวคนที่ตั้งอยู่กลางห้องอย่างพิศวง ก่อนจะถาม

“นี่คือ กระจกวารีที่ท่านว่าวารี ท่านรอล์ฟ?”

“ใช่แล้ว แม้จะดูเป็นแค่กระจกบานใหญ่ธรรมดา ๆ แต่มันมีคุณค่าสูงกว่านั้นเยอะ” รอล์ฟว่า ก่อนจะเดินตรงไปยังหน้ากระจก “กระจกวารีนี้จะสามารถเชื่อมไปถึงยังคนที่เราต้องการติดต่อได้ ไม่ว่าคน ๆ นั้นจะอยู่ที่ไหนก็ตาม และมันยังมีข้อดีตรงที่คน ๆ นั้นสามารถเดินเข้ามาในกระจกผ่านมา

ถึงยังห้องแห่งนี้ได้”

“นั่นก็มีประโยชน์มากเลยสินะ..” กษัตริย์ตรัสอย่างชื่นชม

“ตรงกันข้าม ข้ากลับคิดว่ามันแย่มากเสียด้วยซ้ำ” ราล์ฟว่าพลาง ถอนหายใจเฮือกใหญ่ “เพราะหากไลเดเลียทะลุผ่านกระจกเข้ามาอย่างที่นี้จริง ข้าเกรงว่าจะไม่สามารถดูแลความปลอดภัยของพวกท่านได้”

“ถ้าอย่างนั้นเราควรจะทำอย่างไรดี ท่านราล์ฟ” ราชีนีคาร์เรียรีบถาม

“ข้าจะใช้พลังของข้ากั้นอยู่หน้ากระจก ไม่ให้ไลเดเลียเดินผ่านกระจก เข้ามาที่นี่ได้ นั่นอาจจะพอกันนางได้สักครู่หนึ่ง ทำให้ข้าพอมีเวลาในการ ย้ายพวกท่านไปยังที่อื่น”

ราล์ฟบอกแผนการให้ฟัง ก่อนจะมองกระจกแว่นิ่งอยู่ ชายหนุ่ม ยื่นมือไปสัมผัสผิวกระจก แลเห็นสิ่งที่ควรจะเป็นกระจกนั้นสั่นพลิวเป็น ระลอกราวกับสิ่งที่มือของราล์ฟแตะนั้นหาใช้กระจก แต่เป็นน้ำต่างหาก ผิวหน้านั้นสั่นไหวอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่ใบหน้าดงามของหญิงสาวจะปรากฏขึ้น

กษัตริย์และราชีนีเพ่งมองอย่างสนใจ แลเห็นหญิงสาวผู้นั้นอยู่ในชุด มิโกะสีขาวยบริสุทธิ์ ผมสีดำยาวถูกถักเป็นเปียไว้กลางหลัง นัยน์ตาสีฟ้าใสมี รอยยิ้มละมุนขณะที่ยืนมองสบตาทุกคนผ่านทางกระจก ช่างงดงามจนน่าตื่น ตะลึงนั้ก

กษัตริย์และราชีนีคงจะจ้องจนตาค้างอย่างนั้นอีกนาน ถ้าหากราล์ฟ ไม่ทักขึ้นก่อน

“ไม่ได้พบกันนานนะ มิโกะไลเดเลีย...”

“ครั้งสุดท้ายที่เราพบกันเกิน 300 ปีมาแล้วท่านราล์ฟ เวลาช่างผ่านไปนานจริง ๆ”

เสียงเสนาะใสดังขึ้นซ้ำ ๆ บอกชัดถึงอารมณ์อันดีเยี่ยมของไลเดเลีย ทว่าการแสดงอารมณ์นั้นกลับทำให้เชื้อสายเทพหนุ่มเพิ่มความคลางแคลงใจ มากขึ้น

“ท่านแปลกไป ไลเดเลีย...” ราล์ฟกล่าวขึ้นในที่สุด “เวลา 300 ปีกับ ความยากลำบากได้หล่อหลอมจนท่านกลายเป็นคนใหม่แล้วหรืออย่างไร?”

คำพูดนั้นทำให้รอยยิ้มหวานปรากฏขึ้นบนใบหน้าของหญิงสาว

ลิขิตรักต้องคำสาป

ไลเดเลียนึกชื่นชมในสติปัญญาและความอดทนของราล์ฟยิ่งนัก ที่ถึงแม้จะอยากรู้เรื่องสงครามจากนางเต็มที แต่ก็ยังอดใจไว้ไม่ยอมถามออกมา

“เวลา 300 ปีหาได้เปลี่ยนเข้าไปจนสิ้นไม่ ข้ายอมรับว่าข้าอาจจะแปลกไปบ้าง แต่เนื้อแท้ของข้ายังเป็นคนเดิมมิเปลี่ยนแปลง..ยังคงเป็นสตรีที่ทำทุกอย่างได้โดยไม่เลือกวิธีการ...”

ประโยคสุดท้ายกล่าวเสียงเย็นจนน่าขนลุก เป็นการประกาศเจตนารมณ์ออกมาอย่างชัดเจนถึงความเป็นศัตรูที่อาจจะบังเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ...

“ท่านคิดจะทำอะไร ไลเดเลีย...”

ราล์ฟถามเสียงแหง บัดนี้เขามั่นใจมากกว่า 90% แล้วว่าไลเดเลียต้องยืนอยู่ข้างเดียวกับเจ้าชายเอ็กเซลเป็นแน่...

ไลเดเลียเปลี่ยนท่าทางจากการยิ้มแยมแจ่มใสมาสู่ความเคร่งขรึมเย็นชาในทันที การพูดจาทักทายตามมารยาทได้จบสิ้นแล้ว หลังจากนั้นควรจะเข้าสู่จุดประสงค์ในการเจรจาที่แท้จริงเสียที

หญิงสาวเริ่มเอ่ยขึ้นก่อน

“ข้าไม่ต้องการจะเจรจาที่นี้ราล์ฟ... ทางด้านที่ข้าอยู่มีความเป็นไปได้มากกว่าการสนทนาของพวกเขาอาจจะถูกลอบฟัง แต่ถ้าเป็นด้านท่าน..ข้าคงจะไว้ใจได้มากกว่า...”

“เสียใจด้วย ไลเดเลีย” ราล์ฟตอบกลับแบบไม่ต้องหยุดคิด “ข้าไม่อาจเสียงให้ท่านข้ามกระแสมายังที่นี้ได้ มันอันตรายเกินไปสำหรับกษัตริย์และราชินี...”

ถ้อยคำนั้นทำให้ไลเดเลียเปื้อนสายตาไปมองยังกษัตริย์และราชินีที่ยืนอยู่เบื้องหลังของราล์ฟ หญิงสาวผงกศีรษะให้เล็กน้อยแล้วจึงถามด้วยเสียงคล้ายผู้อาวุโสถามต่อเด็กรุ่นเยาว์

“พวกเจ้าคงจะเป็นกษัตริย์เพอร์ซิสและราชินีคาร์เรียลสินะ? พวกเจ้าคิดยังไงกับเรื่องที่ราล์ฟไม่ต้องการให้ข้าข้ามกระแสมเข้าไป?”

“เอ้อ! คือว่า....”

กษัตริย์ได้แต่อ้า ๆ อึ้ง ๆ มีอาจตอบคำจนไลเดเลียต้องตวาดล่ำทับ

“ตอบมาเร็ว ๆ เจ้าเป็นถึงกษัตริย์ แค่อตอบปัญหาแค่นี้ถึงกับตอบไม่ได้หรืง!”

กษัตริย์เพอร์ซิสหน้าซีดเผือด ไม่อาจสู้ดวงตาสีฟ้าทรงอำนาจนั้นได้ ตอนนั้นเองราชินีคาร์เรียก็ก้าวเข้ามา หญิงสาวถอนสายบัวแสดงความเคารพ มิโกะก่อนจะเอ่ยเสียงนุ่ม

“องค์กษัตริย์ของเราไม่ได้ตอบปัญหาไม่ได้ แต่เป็นเพราะไม่ต้องการจะตอบด้วยว่าเรื่องราวในที่นี่ทั้งหมด พระองค์ได้ยกให้ท่านรอล์ฟเป็นผู้ตัดสินใจแทนทั้งหมดแล้ว ต้องขออภัยที่ทำให้มิโกะอารมณ์เสียด้วยเพคะ”

“ฉลาดสมกับที่เป็นราชินี..” ไลเดเลียเอ่ยชม “ถ้อยวาจาของเจ้าอาจจะพอแก้ไขความน่าขายหน้าที่สามิเจ้าเป็นผู้ก่อได้ แต่ถึงกระนั้นข้าก็ยังขอลามอีกครั้ง เจ้า.. คิดยังไงกับเรื่องทีรอล์ฟไม่ต้องการให้ข้าเข้าไปหาพวกเจ้า? ตอบมาคาร์เรีย คราวนี้ข้าถามเจ้า หาใช่ถามกษัตริย์เพอร์ซิสไม่...”

คาร์เรียนึกอยากจะทำอะไรออกไปมากมาย ทว่าถึงแม้หญิงสาวจะเป็นผู้ชาญฉลาดอย่างยิ่ง แต่เมื่อต้องมาประชันหน้ากับมิโกะผู้ทรงอำนาจเหนือใครผู้นี้แล้ว ถ้อยวาจาต่าง ๆ ก็พร้อมใจกันเลือนหายไปจากสมองในทันที...

ยังดีที่รอล์ฟเข้าใจ..เชื้อสายเทพหนุ่มเดินเข้ามาขวางไว้ ก่อนจะพูดกับ ไลเดเลียเสียงเข้ม

“ไลเดเลีย ข้าขอบอกเป็นครั้งสุดท้าย ข้าจะไม่ให้เจ้าผ่านเข้ากระจกมาแน่!!!”

“อ้อ! แล้วจะเป็นอย่างไรหากข้าคิดจะใช้กำลังผ่านเข้าไป?” ไลเดเลียถามเสียงเรียบ

“ท่านผ่านเข้ามาไม่ได้หรอก ไลเดเลีย ข้าได้กั้นเขตอากาศไว้หน้ากระจกแล้ว เพียงท่านผ่านเข้ามาและกระทบถูกมัน ตัวท่านจะต้องขาดเป็นชิ้น ๆ ทันที!”

“ท่านคิดอย่างงั้นรี?”

ไลเดเลียย่นถาม แต่สิ่งที่ได้มากลับเป็นเสียงที่เต็มไปด้วยความมั่นใจของรอล์ฟ

ลิขิตรักต้องคำสาป

“อย่าคิดจะขู่ให้ข้ากลัวเลยไลเดเลีย... ข้าและทุกคนต่างก็รู้ว่าท่านไม่เหลือพลังแห่งเชื้อสายเทพอีกแล้วในยามนี้ แม้ท่านจะยังใช้มนต์ง่าย ๆ ได้อยู่ แต่ท่านก็หาใช้มิโกะผู้ทรงอำนาจคนเก่าไม่ ท่านไม่มีทางจะทำลายเวทของข้าได้แน่!”

หญิงสาวอ้าปากจะเอ่ยตอบ ทว่าก็ต้องชะงักไปเมื่อร่างของชายคนหนึ่งเดินเข้ามาในกระโจม คน ๆ นั้นก็คือมหาเสนาบดีกัสนั่นเอง... ไลเดเลียหันไปทักอย่างขี้มั่ว

“ไง ‘กัสน์’ มีธุระอะไรล่ะ?”

“เอ่อ! คือ...”

กัสน์ได้แต่อ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออกเมื่อเห็นว่าเบื้องหน้าของมิโกะสาวมีกระจกที่สะท้อนภาพของเหล่าบุคคลมากมายอยู่ โดยเฉพาะคนที่ยืนจ้องเขม็งมายังไลเดเลียจากในกระจกนั้น ยิ่งดูทรงอำนาจและไร้ความเป็นมิตรเป็นอย่างยิ่ง

“อ้อ! นี่นะหรือ...” ไลเดเลียว่าเมื่อเห็นกัสน์เขม็งมองไปทางกระจก “ข้ากำลังติดต่อกับราล์ฟ เชื้อสายเทพแห่งอาณาจักรโรเวียสอยู่นะ คุณไว้ชะลิกัสน์! นี่แหละโฉมหน้าของเชื้อสายเทพผู้พิทักษ์แห่งอาณาจักรโรเวียสที่อยู่มาราว 700 ปีได้”

คำพูดนั้นยิ่งทำให้กัสน์มองราล์ฟอย่างตื่นตะลึงเข้าไปใหญ่ ด้วยมิอาจจะมองออกได้เลยว่าชายหนุ่มที่ดูอายุราว 20 ปีผู้นี้ถึงกับอยู่มานานกว่า 700 ปีได้ แต่เมื่อหวนนึกถึงไลเดเลียที่ที่อยู่มาถึง 300 ปีแล้วก็ทำให้คลายสงสัย เพราะหญิงสาวเองก็ดูไม่มีแนวโน้มว่าจะแก่พอจะเป็นทวดของทวดของทวดของทวดของทวด (ฯลฯ) ของกัสน์ได้

ทันใดนั้นเองไลเดเลียก็ผุดลุกขึ้นยืน หญิงสาวบอกกัสน์เสียงเรียบ

“เจ้ามาก็ดีแล้ว ฝากดูแลอย่าให้ใครเข้ามาหาข้าตอนนี้ก็แล้วกัน”

“ท่านมิโกะจะไปไหนหรือครับ?” กัสน์ถามอย่างไม่เข้าใจ

“ข้า..จะไปสั่งสอนพวกคนไม่รู้สำนึก ให้มันรู้ชะบั้งว่าใครเป็นใคร!!!”

ว่าแล้วไลเดเลียก็เดินไปยังกระจกบานใหญ่ นั่น ท่ามกลางสายตาดิ้น

ตะลึงสุดขีดของกัส มือของไลเดเลียก็ทะลุผ่านกระจกเข้าไปแล้ว...

“ถอยออกไป ไลเดเลีย! ข้าไม่อยากทำร้ายเจ้า!”

รอล์ฟตะโกนมาจากอีกฝั่ง ทว่าไลเดเลียเพียงแค่เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น

“คิดว่าของเล่นแค่นี้จะทำอะไรซ้ำได้รี? เจ้าดูถูกข้ามากไปแล้วละมัง รอล์ฟ”

ไลเดเลียเอ่ยเสียงหยั่นก่อนจะก้าวเข้าไปในกระจก...ทางฝั่งที่กัสอยู่ ร่างของมิโกะสาวหายเข้าไปในกระจกจนหมด ทว่าเมื่อมองเข้าไปในกระจก จะพบว่าเท้าก้าวแรกของหญิงสาวเหยียบลงบนขอบกระจกของอีกฝั่งหนึ่งแล้ว

ไลเดเลียผ่านเข้ามายังอาณาจักรโรเวียสแล้ว ทว่าก่อนที่นางจะก้าวออกจากกระจกอย่างเต็มตัว ยังมีปรากฏการขวางกั้นนางอยู่อีกอย่าง นั่นก็คือ เวทของรอล์ฟที่ถูกถักทอขึ้นเป็นตาข่ายผนังจนเป็นร่างแหอยู่ที่หน้ากระจก

มิโกะสาวมองตาข่ายเวทอย่างขำ ๆ นึกขันในความใจดีจนถึงที่สุดของรอล์ฟ แม้เชื้อสายเทพหนุ่มบอกว่าจะฆ่านาง แต่กลับจงใจสร้างตาข่ายเวทไว้ให้ห่างจากกระจกเล็กน้อยเพื่อที่ว่าไลเดเลียอาจจะกลับใจ หวนกลับไปยังฝั่งเดิมของนาง

“ท่านเป็นคนดี รอล์ฟ...” ไลเดเลียเอ่ยเสียงนุ่ม “แต่ความใจดีก็มีอาจ ช่วยเหลืออะไรท่านได้ ข้าขอเตือนในฐานะเพื่อน หากท่านยังคงประพฤติเช่นนี้ต่อไป สักวันหนึ่งท่านจะต้องตายเพราะความใจดีของท่านเอง...”

“เมื่อท่านรู้เช่นนี้ก็ควรจะทำนุ้ย ย้อนกลับฝั่งเดิมไปซะ ไลเดเลีย!”
รอล์ฟสั่งเสียงห้วน

“หากเป็นเรื่องอื่นข้าก็คงจะยอมถอยกลับเพื่อเห็นแก่ไมตรีที่ท่านมอบให้...แต่ว่า..เมื่อเป็นเรื่องนี้...มันก็ผิดกันแล้ว”

ว่าแล้วไลเดเลียก็ยกมือจะแตะลงบนตาข่ายเวท กัสอยากจะทำอะไรให้ท่านมิโกะของเขาถอยกลับมา แต่ก็ไม่ทันเสียแล้วเพราะมือเรียวยาวผุดผ่องแตะลงบนตาข่ายเวทในทันใด ทุกคนต่างกลั้นใจไม่กล้าละสายตาไปจากวินาทีสำคัญนั้นแล้วความมหัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น เมื่อรัศมีสีทองสว่างสุกใสที่ห้อมล้อมอยู่บนมือของไลเดเลียกำลังมีปฏิกริยากับตาข่ายเวทนั้น

ลิขิตรักต้องคำสาป

แม้จะมีอาการมองเห็น แต่ทั้งองค์กษัตริย์ ราชนิและกัศ ต่างก็สัมผัสได้ถึง การต่อต้านกันของพลังอันร้ายกาจสองขุม การปะทะกันเป็นไปในเวลา ช่วงสั้น ๆ ก่อนที่มือขาวสวยจะกระซอกตาข่ายเวทจนขาดกระจุย แล้วเดินก้าว ข้ามมาอย่างเต็มตัว

มิโกะสาวมิได้สนใจท่าทีตื่นตะลึงของอีกฝ่าย หญิงสาวเพียงแค่มอง มือของตัวเองที่บัดนี้มีรอยไหม้สาหัสพอควร

“เฮ้อ! สมเป็นท่านจริง ๆ ราล์ฟ แม้ข้าจะทำลายเวทของท่านได้ แต่ก็ยังได้แผลมาจนได้”

หญิงสาวเอ่ยเบา ๆ นัยน์ตาสีฟ้ามองชายหนุ่มอย่างชื่นชม ทว่าราล์ฟ กลับมิได้รู้สึกยินดีกับความชื่นชมนั้นแม้แต่น้อย เพราะแม้ไลเดเลียจะไม่ได้ เอ่ยออกมาเป็นคำพูด แต่เขาย่อมรู้ดีว่าเขาได้พ่ายแพ้ให้แก่มิโกะผู้นี้แล้ว

ราล์ฟถอนหายใจยาวก่อนจะถามสิ่งที่เป็นปริศนาในใจออกไป

“ท่านใช้พลังได้อย่างไรกันไลเดเลีย.. คำสาปน่าจะทำให้ท่านสูญเสียพลังจนหมดแล้วมิใช่หรือ?”

“ความจริงมันก็เป็นเช่นนั้น แต่ข้าฝืนต่อต้านคำสาปเรียกพลังออกมาใช้เอง”

ไลเดเลียตอบเสียงเรียบคล้ายสิ่งที่ตนพูดมาเป็นเรื่องที่คนปกติเขาทำกัน ทว่านั่นก็ไม่ทำให้ความตื่นตระหนกของราล์ฟลดน้อยลงไปได้

“เจ้าล้อเล่น?” ราล์ฟครางออกมาในที่สุด

“เปล่า...เจ้าย่อมรู้ดีที่ราล์ฟ คนอย่างข้าไม่เคยพูดล้อเล่นกับใคร”

“นั่นเจ้าจะบอกฉันว่าทั้ง ๆ ที่เจ้าก็รู้ดีถึงพลังชีวิตที่ค่อย ๆ หดหายไปแบบนี้ แต่เจ้าก็ยังดึงดันเรียกพลังออกมาใช้อีกนะ???”

ราล์ฟตะโกนถามออกมาอย่างไม่อยากเชื่อ แต่สิ่งที่ได้กลับมากลับ เป็นอาการเล็กคิ้วของมิโกะสาว

“นั่นก็เป็นเรื่องของข้าไมใช่หรือราล์ฟ? เจ้าไม่จำเป็นต้องมายุ่งเกี่ยวใด ๆ ทั้งสิ้น แค่วิธีของอาณาจักรโรเวียสในตอนนี้นั้นก็นักหนาสาหัสเกินกว่าที่ เจ้าจะคาดคิดแล้ว”

ไลเดเลียบอกเสียงเย็น แล้วจึงยกมือขึ้นช้า ๆ ทุกคนต่างถอยหลังไป

ก้าวหนึ่งด้วยเกรงว่าไลเดเลียจะใช้เวทอะไรออกมา ทว่าสิ่งที่ไลเดเลียทำนั้น กลับเกินความคาดหมายยิ่งนัก ไอน้ำในอากาศค่อย ๆ แปรสภาพเป็นหยดน้ำ ลอยตัวเข้ามาใกล้แล้วจึงผนึกกันกลายเป็นบัลลังก์น้ำแข็ง อันเป็นสัญลักษณ์ ของเจ้าผู้ควบคุมธาตุน้ำ

ไลเดเลียนั่งลงบนบัลลังก์ท่ามกลางสายตาดิ้นตะลึงของทุกคน ราล์ฟ เคঁนเสียงถามออกมา

“เจ้าถึงกับกล้าดิ้นบนบัลลังก์ของเทพแห่งวารีเซียวรีไลเดเลียตอนนี้ บัลลังก์นี้มันควรจะเป็นของฟรอสต์ถึงจะถูกต้อง”

“มันก็จริงอย่างที่เจ้าพูดนั่นละ แต่น่าเสียดายที่ฟรอสต์ไม่ชอบบัลลังก์นี้สักเท่าไรหรอก หมอนั่นถึงได้ยกให้เป็นกรรมสิทธิ์ส่วนตัวของข้าแล้ว ดังนั้นข้า จะนั่งบนที่นั่งของข้ามันก็ไม่เห็นจะแปลกอะไรนี่...”

ไลเดเลียกล่าวเสียงเย็น ก่อนจะกวาดตามองทุกคนในห้องเวทหนึ่ง

“มาเริ่มเรื่องที่เราต้องการจะพูดกันเลยดีกว่านะราล์ฟ...”

“ตกลง เชิญเจ้าว่ามาเลย” ราล์ฟตอบเสียงขรึม

“ก่อนอื่นข้าขอชี้แจงสถานการณ์ในตอนนีให้เจ้าฟังก่อนว่า ข้า..

ไลเดเลียจะอยู่ข้างเจ้าชายเอ็กเซล และจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้เอ็กเซลได้รับ ชัยชนะในครั้งนี้ ไม่ว่าจะต้องใช้วิธีใดก็ตาม...”

ประโยคสุดท้ายไลเดเลียลากเสียงยาว ยิ่งเพิ่มความพรรั้งให้แก่ กษัตริย์และราชินีมากยิ่งขึ้น มิโกะสาวมองความหวาดกลัวของทุกคนในห้อง ด้วยความพอใจ แล้วจึงเอนกายพิงบัลลังก์เย็นเฉียบนั้นด้วยที่ท่ากุ่มอำนาจ เหนือกว่าอย่างเห็นได้ชัด

“เดิมที...ข้าเคยคิดว่า ข้าคงจะช่วยเอ็กเซลมากทีเดียว แต่ว่าหลังจาก การยึดแคว้นดาฮิม มันก็ทำให้ข้ารู้ว่า ข้าไม่จำเป็นสำหรับเอ็กเซล เพียงลำพัง แค่อีกเซลผู้เดียวก็สามารถยึดอาณาจักรโรเวียสได้โดยไม่ต้องพึ่งข้าเลยด้วย ข้า...แต่ว่า ที่ข้ายังต้องมาคุยกับเจ้าครั้งนี้ ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะเห็นแก่ไมตรี ในกาลก่อนของเรา...ยกอาณาจักรนี้ให้เอ็กเซลแต่โดยดีเถอะ ราล์ฟ”

“ไม่ได้! ข้าไม่มีทางทำอย่างที่เจ้าว่าแน่” ราล์ฟยืนยันเสียงแข็ง “ข้า ฝ้าปากป้อง ดูแล พิทักษ์อาณาจักรแห่งนี้มาถึง 700 ปี จากเพียงแค่เมือง

ลิขิตรักต้องคำสาป

เล็ก ๆ ก้าวเข้ามาเป็นอาณาจักรใหญ่ด้วยน้ำมือของข้า...ข้าไม่มีทางยอมให้อาณาจักรของข้าไปเป็นเมืองขึ้นของใครแน่!”

“ข้าเข้าใจความรู้สึกของเจ้า ราล์ฟ แต่เจ้าต้องทำ..ถ้าเจ้ายังอยากจะรักษาชีวิตของกษัตริย์ ราชีนีและประชาชนของอาณาจักรนี้ไว้”

“ไม่มีทางใดเดเลย!!! ข้ามั่นใจว่า ต่อให้เจ้าชายเอ็กเซลจะเก่งกาจเพียงใด ก็ไม่อาจสู้อำนาจของข้าได้แน่”

ทว่าคำพูดที่เต็มไปด้วยความมั่นใจของชายหนุ่มกลับถูกขัดขึ้นด้วยเสียงที่เย็นชากว่า

“แล้วถ้าหากเจ้าไม่สามารถใช้พลังของเจ้าช่วยอาณาจักรโรเวียสได้ล่ะ?”

ไลเดเลียกล่าวเสียงเย็น ผุดลุกขึ้นยืนในที่

“อย่าลืมนสิ ว่าเอ็กเซลยังมีข้า...ในยามที่เจ้าคิดจะใช้พลัง ข้าก็จะมาช่วยด้วยทันที และในยามที่เจ้าสู้กับข้า นั้น ย่อมไม่มีทางที่เจ้าจะไปช่วยกองทัพของอาณาจักรโรเวียสได้ เมื่อถึงตอนนั้นข้าขอรับรองว่า ภายใน 7 วัน กองทัพของเอ็กเซลต้องยึดอาณาจักรโรเวียสได้แน่”

คำพูดนั้นทำให้เชื้อสายเทพหนุ่มถึงกับหน้าซีดเผือด ไม่อาจโต้แย้งได้แม้แต่น้อย เมื่อเห็นเช่นนั้น ประโยคต่อมาของไลเดเลียจึงคืออวยพรเทาความเย็นชาลง

“ในทางกลับกันหากเจ้ายอมเชื่อคำเตือนของข้า ยกอาณาจักรนี้ให้แก่เอ็กเซลแต่โดยดี ข้าขอรับประกันความปลอดภัยของประชาชน รวมถึงองค์กษัตริย์และราชีนีด้วย...ลองไปคิดดูให้ดีนะราล์ฟ ก่อนที่กองทัพจะเดินทางมาถึงอาณาจักรของเจ้ายังมีอีก 3 เมืองคั่นอยู่ เจ้ามีเวลาคิดถึงตอนนั้น”

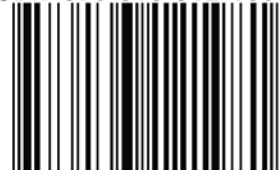
ว่าแล้วไลเดเลียก็เดินเข้าไปภายในกระจก ยามเมื่อชายเสื้อสีขาวลบลายหายไป กระจกวารีอันล้ำค่าก็แตกกระจายออกเป็นเสียง ๆ ในทันที

โสดเสียรู้สึกทรมานยิ่งนัก
คำสาปนี้มาพร้อมกับความเจ็บปวด
ยามที่นางเงือกต้องการมาพบเจ้าชาย
เธอได้ยินยอมแลกเสียงของเธอไป และเมื่อเจ้าชายปฏิเสธรักของเธอ
นางเงือกพู่่น่าสงสารก็ได้กลายเป็นฟองอากาศไป
โสดเสียเองก็เช่นกัน เมื่อเจ้าเซลปฏิเสธรักของเธอ
คำสาปก็กลายเป็นจริงอย่างสมบูรณ์
บัดนี้เธอกำลังจะสูญเสียประสาทสัมผัสไปแล้ว!!!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-312-198-1

9 786163 121981

www.happybanana-online.com

ILLUST : ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธธา

